

ÖSSZHANG

A Rákócscsabai Református Egyházközség lapja

A rákoscseri *Mennybemenetel templom* harangjának felirata

Túrmezei Erzsébet: JÖN A MEGVÁLTÓ!

Jön a Megváltó,
meleggel, fényvel
tölti be házunk!
Csak jól vigyázzunk,
hogy észrevétlen
el ne haladjon,
s itt ne maradjunk
mi a sötétben!

Szép karácsonyfa
nem elég nékem.
Nem elég semmi.
Jön a Megváltó:
Őt magát vágyom
szívembe venni.
Olyan lesz akkor,
mintha minden nap
karácsony lenne

Puha jászolként
vár a szívem rád:
Végy, Uram Jézus
lakozást benne!

Hol van ilyenkor Isten?

Olvasandó rész: I. Kir.19.1-18

Hatalmas tömeg gyűlt össze a sivatag szélén, a prófétát hallgatták. Átszellemült arccal figyelte a nagy mester szavait, önkéntelenül is minden mondat után bölintott egyet-kettőt. Csodálatos nap volt, nem tudott eléggé hálát adni az égnek, hogy eljött.

Amikor estefelé oszlani kezdett a sokaság, dühtől tüzelő arccal rohant vissza a prófétához.

- Mester, idejöttem, hogy hallhassam az igaz élet tanítását. Hogy erősödjön a hitem. Hogy másokat is majd hitre juttassak!... és tessék, most, amikor haza akarnék menni - hát nincs meg a tevé! A fa, amely alatt hagytam, ott van, a tevé nincs. Hát kérdezem én, ez az isteni igazságosság?! Most mondd, mit tegyek?

A próféta mosolyogva hallgatta a kitörést, és így felelt:

- Higgy Istenben, és máskor kösd meg a tevédet!

(N. Peseschkian nyomán)

Menekül a dicső, megfutamodik a győzedelmes – olvasnánk, ha mindez egy mai hatásvadász bulvárlap hasábcíme lenne.

Az ikonikus karakter, a próféta meghátrál. Menekül, meg sem áll.

De mi történt? Hol is kezdődött? Arról olvastunk az előző fejezetben, hogy Illés kíméletlenül leszámolt a Baal papokkal és a sokéves szárazságot követően végre újra eső öntözte a földet imádságát követően. A Baal papok tömege is hiábavaló volt az egyetlen szemben. Lehetett bár egyszemélyes hadsereg, Isten megbízottjaként senki nem lehetett méltó ellenfele. Diadalmas és győzedelmes hitvallás a Mindenható mellett. Mégis mi állhat az éles váltás hátterében?

Aháb, a király beszámolt feleségének, Jezabelnek a történetéről – a Baal papok kármel-hegyi legyilkolásáról és ennek nyomán a sorsdöntő csapásról, ami az idegen kultuszt érte, legalábbis átmenetileg. És az Isten

embere, a próféta hirtelen megijed. Elindul és menekül, hogy mentse az életét. A király mondhatni csendestárs a történetek közepette, igazából Jezabelnek volt betudható, hogy a Baal kultusz ilyen tényerést mondhatott magáénak az idő tájt. A bosszú tehát nem maradhat el részéről. A királynéval ujjat húzni, egy „jöttment” prófétának? Ha nem is támad azonnal Illésnek, az valószínűleg annak tudható be, hogy a frissen megélt csodát követően a népharaggal is számolnia kellene az uralkodónőnek. De ami késik, nem múlik – olykor a vérengzést taktikai és diplomáciai hadviselés előzi meg. Tudja ezt Illés is.

Csak hogy értsük: Illést most egyáltalán nem Isten küldte. A megelőző fejezetekben olvasottakhoz képest ez homlokegyenest szokatlan tőle, szinte gépies engedelmességgel követte az Úr útmutatását lépésről lépésre: *„Ezután így szólt hozzá az ÚR igéje: ³Eredj el innen, menj kelet felé, és rejtőzz el a Kerít-patak mellett, a Jordántól keletre! ⁴A patakból majd ihatsz, a hollóknak pedig megparancsoltam, hogy gondoskodjanak ott rólad. ⁵Elment tehát, és az ÚR igéje szerint járt el. Odaérve letelepedett a Kerít-patak mellett, a Jordántól keletre. ⁶A hollók hordtak neki kenyeret és húst reggel, kenyeret és húst este, a patakból pedig ivott. ⁷Egy idő múlva azonban kiszáradt a patak, mert nem volt eső az országban. ⁸Ekkor így szólt hozzá az ÚR igéje: ⁹Kelj föl, és menj el a Szidónhoz tartozó Sareptába, és lakj ott! Én megparancsoltam ott egy özvegyasszonynak, hogy gondoskodjék rólad.”* (I. Kir.17.2-9)

Ahova mennie kellett, ott már vártak rá. Akár ember, akár – bármilyen furcsa és szokatlan – állat legyen az. Ahol megjelent, ott már számára készen állt mindaz, amit Isten neki rendelt.

Ehhez képest most nem imádkozik, nem borul le útmutatásért, hanem gondolkodás nélkül indul hátrahagyva mindent. Pedig eddig is kapott eligazítást szinte teljes aprólékosan. Milyen meglepő és érdekes ezt olvasni Isten emberéről, akit a zsidók is a legnagyobb ószövetségi prófétaként tartottak számon – gondolhatnánk.

De miért is ne rogyhatna meg ő is? Emberből van, ahogyan mondani szokás. Kihívásokkal teli évek állnak mögötte és nagy tetteit sem követte tapsvihar vagy örömujjongás. Inkább mondhatnánk, hogy állandó szélmalomharcot vívott az Istentől elfoduló királyok szellemi hagyatékával és az annak nyomán állandóan vissza-visszatáncoló néppel. Ráadásul úgy érzi, egyedül maradt, nincs több tanítványa Istennek rajta kívül. Ez így önmagában mit ér, mi értelme van még tovább folytatni?

Természetes, hogy megfáradt, megingott, úgymond talajt vesztett. Így indul el oda, ahol nem biztos, hogy ott lesz most is Isten. Mert nem Ő küldte oda. Valóban volt már ott korábban, mikor Mózzel tárgyalt a negyven napos sínai-hegyi találkozáskor, de közel sem biztos, hogy még mindig éppen ott van.

Hitéletünkben is van ilyen jellegű visszacsúszás. Egyfajta hamis nosztalgiazás, bizonyos értelemben megfutamodás. A pszichológia regresszióként említi a személyiség azon lépését, állapotát, mikor az egyén egy korábbi életszakaszba csúszik vissza. Nem szintet lép, nem előbbre jut, hanem visszacsúszik. Ez történhet a megpróbáltatásokat követően vagy akár a kiégés, megfáradás következményeként is.

Azért veszélyes ehhez a „hamis nosztalgiazáshoz” folyamodni – mármint, hogy Istent ott keressük, ahol korábban már egyszer volt vele életre szóló élményünk –, mert az is értelmezhető egyfajta faragott istenképként. „*4Ne csinálj magadnak semmiféle istenszobrot azoknak a képmására, amik fenn az égben, lenn a földön, vagy a föld alatt a vízben vannak. 5Ne imádd és ne tiszteld azokat, mert én, az ÚR, a te Istened, féltőn szerető Isten vagyok!*” (II. Móz.20.4-5)

Tudjuk, hogy az Isten bármiféle kiábrázolása okafogyott, téves és Istennel szembemenő elgondolás. Amit vagy akit nem lehet kiábrázolni, teljességgel felesleges is azzal próbálkozni. Még a „mozgóképek” sem adná vissza hűen Isten valódi karakterét, végképp nem egy szobor. De mi is lenne a különbség egy rögzült, régről megragadt istenkép és a faragott szobor között? Semmi az ég világon – ezért veszélyes és Isten rendelésével ellentétes

elgondolás. Az életutunk nem hátrafelé mutat. Nem Istentől való az, ha megfordulunk vagy visszatolatunk.

Hol van ilyenkor Isten? – merül fel a kérdés magunkban és úgy érezzük, el is kezdjük keresni. Miért mondom, hogy „úgy érezzük”? Mert legtöbbször nem is keressük valójában. Csak tántorgunk, ténfergünk, tétovázunk. Nem *mi* keressük, hanem Ő jön utánunk. Nem marad el tőlünk, sem el nem hagy – akkor miért is van mégis sokszor, hogy úgy érezzük, keresnünk kell? Jófelé nézünk? Megfelelő irányban állunk?

A próféta elindul, mindent hátrahagyva, még szolgáját is beleértve. Egnapi járőföld után egy rekettyebokor alá rogy le és meghalni kíván. Mint Jónás – mindent megelégetve, végképp kimerülve. *„Elég most már, URam! Vedd el életemet, mert nem vagyok jobb elődeimmél!”* *5Azután lefeküdt, és elahudt a rekettyebokor alatt.”* De egyszer csak egy angyal érintette meg, és ezt mondta neki: *Kelj föl, egyél!* *6Amikor föltekintett, látta, hogy a fejénél forró kővön sült lánqos és egy korsó víz van. Evett és ivott, majd újra lefeküdt. 7Az ÚR angyala másodszor is visszatért, megérintette, és ezt mondta: Kelj föl, egyél, mert erőd felett való út áll előtted! 8Ő fölkel, evett és ivott, és annak az ételnek az erejével ment negyven nap és negyven éjjel az Isten hegyéig, a Hórébig”*

Az istenfélő ember életének egy igen fontos jellemzője tűnik ki a történet e részében. Ahova Illés menni akart, ahova senkit nem hívott magával valahogy mégis úgy alakul, hogy ott van valaki. A puszta közepén, ahol senki nem gondolná. Az, hogy ezúttal nem kért Istentől útmutatást indulása előtt és nem hívta magával, még nem jelenti azt is egyben, hogy a Teremtő ne őrizné és kísérené a lépéseit. „Kelj föl, egyél!” – érinti gyengéden és szólítja meg az angyal. Milyen kedves gondoskodás. Ami talán még inkább kedvesnek mondható: nem dorgálja, nem áll neki rögtön kioktatni. Csak egy érintés és egy kis gondoskodó figyelmesség. Támogatásként ebben a stádiumban ennél többet nem is lehetne elképzelni sem. A hallgatás és a csend többet mond.

Majd Illés visszafekszik, de ezek után sem marad egyedül. Az angyal társ a magányban, de a kilátástalanságban már nem. Másodszor is visszatért, másodszor is megérintette és szólította. Szavaiból továbbra sem az cseng ki, hogy Isten hívta vagy küldte volna Illést oda, ahova ő maga menni akar. Bármerre indulj is, próféta – visszafelé vagy előre a magad feje után –, erőd felett való út áll előtted. Mindegy merre, az ember egyedül kevés lesz. Egyedül nem megy.

Illés fölkel hát, és az étel adta erővel folytatja útját az Isten hegyéig, a Hórebeg negyven nap és negyven éjjel. Ott bemegy egy barlangba eltölteni az éjszakát. A héber eredetiben itt nem pusztán egy barlangról van szó, hanem a barlangról. Arról a bizonyos barlangról, ahol Mózes tartózkodott annak idején, mikor Isten megmutatta neki dicsőségét, miközben a nép lent aranyborjút öntve paráználkodott. Ez a hely az Úr szenthelyeként lehetett ismert a zsidóság körében. Itt jelenik meg és szólítja meg az Úr igéjével Illést.

„Mit csinálsz itt, Illés?” szól hozzá az Úr. És erre kifakad a próféta, elpanaszolja keserűségét. Mint mikor egy szelepet megnyitnak, távozik belőle mindaz, ami addig felgyülemlt. „Nagyon buzgólkodtam az ÚRért, a Seregek Istenéért, mert Izráel fiai elhagyták szövetségedet, lerombolták oltáraidat, prófétáidat pedig fegyverrel ölték meg. Egyedül én maradtam meg, de az én életemet is el akarják venni.”

A panasz kiáradt. Úgy, mint az Újszövetségben Lázár halálánál. Márta így fogadta Jézust: „Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem.” Szól a keserű panasz. Szinte halljuk a folytatást, amit Márta már nem mondott ki: ha itt lettél volna – *de hát nem voltál...* Egyfajta szemrehányásnak mondható, amikor a Mindenható iránt érez keserűséget az ember, hiszen nem hallgatta meg az imáját – vagyis nem úgy hallgatta meg, ahogyan azt ő gondolta. Isten nem volt ott, ahol és amikor lennie kellett volna. Valami hasonló panasz fakadhatott ki Illés prófétából.

A meghallgatás első fázisa tehát megtörtént. De Isten tudja, hogy ekkor még nem

befogadóképes az elme, ez még mindig csak a bevezető. Az igazi befogadáshoz, a szív megnyílásához ennél több kell. Ezt olvassuk a következő versekben:

„Az ÚR ezt mondta: Jöjj ki, és állj a hegyre az ÚR színe elé! És amikor elvonult az ÚR, nagy és erős szél szaggatta a hegyeket, és tördelte a sziklákat az ÚR előtt; de az ÚR nem volt ott a szélben. A szél után földrengés következett; de az ÚR nem volt ott a földrengésben. A földrengés után tűz támadt; de az ÚR nem volt ott a tűzben. A tűz után halk és szelíd hang hallatszott. Amikor Illés ezt meghallotta, palástjával eltakarta az arcát, kiment, és megállt a barlang bejáratánál. Egy hang pedig így szólt hozzá: Mit csinálsz itt, Illés?”

Annak idején mindenki számára egyértelmű volt mindaz a megjelenési forma, ami az Úr közeledését, jelenlétét kísérheti. Még a nép előtt sem, nem hogy egy próféta előtt is meglepetéssel kellett volna hogy szolgáljon. Ezt tapasztalták meg megannyi alkalommal a korábbiakban is.

‘Isten ott van, ahol mindig is volt’ – gondolja az ember. Sziklákat szaggató szélben, földrengésben, emésztő tűzben. Valami filmbe illő, monumentális eseménysor közepén, ami valóban maradandó élménnyel szolgál a hívő lélek számára. Ha legutóbb ott volt, most is ott kell megjelennie – gondoljuk saját gondolatainktól megcsalatozva.

Könnyező Szűz Mária szobrok lába tövében? Vagy éppen abban a templompadban, ahova a megtérésének dátumát véste fel az ifjú diák évtizedekkel azelőtt?

Voltam már úgy én magam is, hogy régmúlt emlékek között próbáltam „leporolni egykori istenképemet”, mint egy gyermekkori fényképet. Nagyon nyomorúságos megtapasztalás volt: én magam ott voltam, de mérhetetlen magány volt jelen. Mert Isten már nem volt ott. Nem *ott* volt, mert már engem sem *ott* akart látni. Nehezen, de megértettem, hogy ha így gondolkodunk, pontosan az ellenkezőjét fogjuk megtapasztalni: *Isten éppen ott van, ahol még sosem volt.*

Kutattam a tűzben, a szélviharban, a földrengésben, de nem volt ott. Mikor magamba roskadtam, akkor kezdett csak valami derengeni.

„Mikor elhagytak,
Mikor a lelkem roskadozva vittem,
Csöndesen és váratlanul
Átölelt az Isten.

Nem harsonával,
Hanem jött néma, igaz öleléssel,
Nem jött szép, tüzes nappalon,
De háborús éjjel.
(Ady Endre: Az Úr érkezése - részlet)

Mi történt, mikor elvonult a szévihar, a tűz és a földrengés? Halk és szelíd hang hallatszott. Amikor Illés ezt meghallotta, palástjával eltakarta az arcát, kiment, és megállt a barlang bejáratánál. Azonnal tudta, magyarázat nélkül is a velejéig hatolt a megtapasztalás. Ez pontosan neki, hozzá szólt. Egy hang pedig így szólt: „*Mit csinálsz itt, Illés?*”

Az úton odafelé kétszer érintette meg az angyal, most pedig kétszer hangzik a kérdés. Hasonlóan, mint annak idején a bűnesetkor az 'Ádám, hol vagy?' kérdéssel most is Isten ment utána, Ő kereste és szólongatta. Illéstől is kétszer kérdezte meg ugyanazt: mit csinálsz itt? Azaz honnan jössz és hova mész? Tudod egyáltalán, most hol vagy? Negyven nap és negyven éjjel történő vándorlás után tudod, hol tartasz? A helyeden vagy?

Idézzük csak fel, mikor szüleink annak idején többször tették fel szó szerint ugyanazt a kérdést. Az első alkalommal felelve sokszor csak odaböktünk valamit, nagyon végig sem gondolva a lényegét. Aztán másodszor is hangzott ugyanaz a kérdés. Már úgy, mint egy felkiáltójel villogva az ember értelmében: nem vetted komolyan elsőre, hát fussunk neki újból. És bár a kérdés ugyanaz maradt – talán még a válaszunk is, amit elsőre csak eldaráltunk. De másodjára már egész biztosan mélyebben elgondolkodunk a mondottak jelentőségén. Sajnos van, akinek harmadszorra vagy sokadszorra is kell szóljon ugyanaz a kérdés szó szerint. Ennél jobban semmi nem inti csendre a bennünk dúló vihart. Észhez kell térni! „*Mit csinálsz itt, Illés?*”

Az Úr kérdez és meghallgat. Honnan ne tudná, mit keres ott Illés? Hát végig vele volt,

angyalnak parancsolt felőle az útján. A választ az ő szájából szerette volna hallani.

Tetszett-e neki vagy sem, a próféta olyan választ kapott, ami egy hívő lélek számára egész bizonyosan megnyugvást jelent. A személyére nézve talán nem annyira mélyrehatóan és kimerítően, de az isteni terv tekintetében teljes körű betekintést nyer mindenbe. Ami már nem rá bízott, abban nem neki kell eljárni. Az ő feladata abban teljesül, hogy mint utolsó küldetesként eleget téve Isten tervének indulhat pontosan ugyanoda, ahonnan jött – sőt, még onnan túlra. De ezúttal már valóban úgy megy, hogy Isten küldte és nem a maga akarata, kilátástalansága vezérli. Ép ésszel gyakorlatilag csaknem pontosan ugyanoda megy vissza, mint ahonnan meginogva menekült a maga elgondolását követve.

„Menj, kegy ismét útra a pusztán át, Damaszkuszba, és amikor odaérsz, kend fel Hazáélt Arám királyává. Azután Jéhút, Nimsi fiát kend fel Izráel királyává; Elizeust, az ábél-mehólái Sáfát fiát pedig kend fel prófétává a magad helyébe! És aki majd megmenekül Hazáél kardjától, azt Jéhú öli meg, és aki megmenekül Jéhú kardjától, azt Elizeus öli meg. De meghagyok Izráelben hétezer embert: minden térdet, amely nem hajolt meg a Baal előtt, és minden szájat, amely nem csókolta meg azt.”

Hol van hát Isten? Hol lesz? Ott, ahol a próféta addig nem is gondolta volna. Az Úr nem a bolondját járhatja az övéivel, nem holmi bújócskát játszik. Nem az Ő hibája, ha mi teljesen elkeveredünk olykor.

Isten ott van, ahol mindig is volt. Sokszor igaz, de közel sem kőbe vésett szabályról van szó. *Éppen ott van, ahol még sosem volt* – erre is érdemes felkészülni.

Pontosan ott lesz, ahol addig nem is gondoltuk volna.

Számtalan módon megjelenhet és számtalan módon elérhető – kinek-kinek aszerint, ami leginkább a személyére szabott. És mi mégis oly sokszor vetjük a szemére – „ha itt lettél volna...”

Hol volt Jézus a vak Bartimeus számára? Pont hallótávolságon belül, hogy a nyüzsgő tömegben is kihallja a hangját.

A vérfolyásos asszonynak? Éppen egy karnyújtásnyira, hogy megragadhassa, épp csak a ruhája szegélyét.

József Attilának – ahogyan ő maga fogalmazott – „az Isten itt állt a hátam mögött s én megkerültem érte a világot.” Csak az nem

jutott eszébe, hogy hátraforduljon. Olyan messze volt?

Számodra hol van Isten? Mennyire távol? És gondolod, hogy valóban távol?

Kiáltás hozzá. Vagy nyújtsd ki a kezéd. De talán az is elég, ha csak hátra fordulsz.

Páczai Szabolcs

IMA a CSALÁDODÉRT!

Család! Családom! Családunk! Családod! Családjaink! és még ragozhatnám. Egy biztos semennyi idő nem kevés, amit erre a kegyelemből megkapott közösségre fordítanunk kellene. Legyen szó akár a dédiről, unokáról, anyukáról, kiskamaszról, felnőtt gyerekről, házastársról, kisbabáról, menyünkről, sógorról, testvérről anyósról, vagy akár nagypapáról stb!

Sokszor gondolok arra, hogy miért olyan természetes, hogy vannak körülöttem családtagok? Nem olyan ez, mint a kegyelem, hogy nem jár senkinek, DE adható?! Mennyire jó Uram, hogy családban élhetek, hogy anya, DE! „még” gyerek, testvér, és közben már nagymama is lehetek! Mindegyik titulusunk a mi épülésünkre adtak nekünk, amely egyben egy emberfeletti, életre szóló szolgálatot is jelent. Bármilyen is most a családban betöltött szerepünk egy biztos, hogy tanít, ad, fed, emel, felüdít, formál, de megpróbál is, és hozzátesz a személyiségünkhöz. Ne felejtsük el, hogy életünk iskolájában ez a legmagasabb szint, hogy családunk lehet! Munkát, időt, figyelmet, egészséget, odaadást, lemondást, türelmet, örömet, bánatot, hitet, kitartást, pénzt, lelki többletet, részvétet, hűséget, nyugalmat, békességet, pozitív hozzáállást, humort, őszinteséget, folyamatos kommunikációt, elkötelezettséget, empátiát és

sok-sok kitartó imádságot, böjtöt kíván. Ha őszinték vagyunk, egyet biztosan tudunk, hogy nagyon sokszor nem tudjuk jól csinálni se a rokonságban, se a házasságban, sem a gyermeknevelésben. Olyan is van, hogy jól akarjuk csinálni, de nem úgy sül el. Azt viszont megtehetjük, hogy bölcsességet kérünk, és hálát adunk mindenkiért, aki hozzánk tartozik. Vigyük ezért szeretetteinket napi szinten az ÚRISTEN elé, majd tűzzük ki azt a célt magunknak, hogy kikutassuk, és megtanuljuk családtagjaink szeretetnyelvét. Ha nagyszerű családot szeretnénk szerezni Isten gyermekeként, akkor konzultálnunk kell a szentírással, hogy megismerjük Isten elméjét, üzenetét, útravalóját a családdal kapcsolatban. Családjaink legnagyobb C-vitamin tartalmát ugyanis csakis a Biblia útmutatásaiból nyerhetjük ki. Utána olvastam kb. 30 ige van, ami a családban való helyes együttélésre tanít. Egyet emelek ki, ami szerintem a legjobban átfogja, bemutatja, érzékelteti azt a mintát, amelytől áldásos, és egészséges lenne a családi életünk, értékrendünk, szemléletünk, lelkünk és hozzáállásunk. Legyünk hálásak ehhez az életünk végéig tartó elhíváshoz, amely egyben egy csodálatos kihívás, és hívjuk magunk mellé azt az Istent, akitől ajándékba kaptuk a szeretetteinket!

Így legyen! Ámen!

„A szeretet türelmes, jóságos, a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. Nem viselkedik bántóan, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a rosszat, nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal. Mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr. A szeretet soha el nem múlik.”

1Kor 13,4

Ima a családomért

*Imára kulcsolom két kezem,
S Tehozzád szólok most Istenem.
Nem kincset kérek, és nem gazdagságot,
S nem is magamért mondok imádságot,
Családom sorsáért aggódom nagyon,
mert ők élete többet ér, mint egy vagyon.
Küldj nekik hitet a nehéz napokra,
s okos gondolatot, ami gondjukat megoldja.
Bíztató reményt, hogy bízni tudjanak
s erőt, egészséget, hogy tovább jussanak.
Az unokákat tisztességgel nevelhessék,
s munkájuk gyümölcsét sohase veszítsék.
Imáikat ne mondják hiába.
Csak vigyázz rájuk Istenem!
Rájuk, és a családra. Ámen!*

Mészáros Kati

Kedves Testvérek! Nagymamámról szeretnék írni. Hatan voltak testvérek. Nagymamám édesapja hitben élő volt. Vasárnaponként sosem hiányzott az Atyai Házból, a templomból.

Nagymamám az összes református énekeket ismerte. Minden nap énekelt. Ez nyugtatta meg. Élete utolsó napján is énekelt. Sokszor együtt is énekeltünk. Azt mondta, hogy büszke rám. Nagymamám elvesztése megviselt, de erős vagyok és bátor, amint az ÚR biztatta Józsuét. Józsué 1,9

Hiszem és vallom: *„Az Úr az én Pásztorom”* Zsoltárok 23,1-4 .

„...és letöröl minden könnyet a szemükről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak.” Jelenések 21,4

Arra kérte Anyukámat, hogy ne Budapesten, hanem Szülőföldjén temessék el, mert az ő helye a Házsongárdi temetőben van. Mikor meghalt elmúlt 103 éves. Megvárta, hogy lekonfirmáljak.

László Emese

Bizonyságtétel

„Szükségemben az Urat hívtam, és Istenemhez kiáltottam. Meghallotta hangomat templomából, és kiáltásom fülébe jutott” (Zsolt. 18, 7)

2021. október 3. (vasárnap).

Ez a vasárnap is ugyanúgy indult, mint a többi hétvégi pihenőnap. Istentiszteletre készültem, azzal a különbséggel, hogy most ezt egyedül tettem, mert a férjemnek vidékre kellett mennie. Fél órával korábban indultam, 9 ó 30-ra már a gyülekezetbe szerettem volna érní, mert a pénztári szolgálatra készültem. Autóval indultam a csendes, napsütötte időben, hálát is éreztem ezért magamban Megváltónk felé. Nagytarcsát elhagyva haladtam a főúton Rákoscsaba irányába.

Láttam, hogy jobbról jön egy autó kihajtva a nullás autópályáról. Bár a megengedett sebességgel haladtam, picit még lassítottam is. Ismerve a hely veszélyes voltát (nagyon sok baleset történik itt) még hangosan ki is mondtam: remélem meg fogsz állni. Sajnos nem ez történt. A két „Állj, elsőbbségadás kötelező!” tábla ellenére sem állt meg, sőt gázt adva gyorsított, azt gondolva, hogy a neki jobbról közeledő gépkocsi előtt még be tud balra fordulni. Balra viszont nem nézett, és nem érzékelte az én autót. Ennek lettem szenvedő alanya. A becsapódás olyan erejű volt, hogy az autóm irányíthatatlanná vált. Próbáltam egyenesbe hozni az autót, az persze nem engedelmeskedett, hanem a szlalomozás után oldalról a szalagkorlátnak ütközve állt meg. A korlát mögött pedig a több méteres mélység.

Amit ez

alatt a néhány pillanat alatt átéltem szavakkal leírni is nehéz. De Isten végtelen kegyelméből szeretném hálámat és érzéseimet megosztani mindenkivel, aki ezeket a sorokat olvassa.

Nem tudtam mi történik velem, de azt biztosan tudom, hogy egy láthatatlan kéz fogja a kormányt és irányítja velem együtt az autót, miközben hangosan kiáltottam az Úrhoz, hogy segítsen rajtam.

Segítségem az Úrtól jött, és a totálkárossá lett gépkocsiból úgy szálltam ki, hogy teljesen összetörve éreztem magam, de életben maradtam. Bár néhány percre én is a halál árnyékában jártam, szívem a fájdalmak közepette is hálás volt, mert Isten megmentette az életemet.

Amikor megtörtént a baleset, az Úr gondviselő szeretetét éreztem.

Azonnal segítőköt küldött, akik segítettek kiszállni az összetört autóból, mert egyik oldalon sem lehetett az ajtót kinyitni. Azonnal mentőt, és helyszínelő rendőröket hívtak. A balesetet okozó fiatalember persze nagyon kétségbe esett, odajött és sírva kért bocsánatot. Én pedig azonnal meg is bocsájtottam neki. Megesett rajta a szívem, és én vigasztaltam, hogy legyünk hálásak Istennek azért, hogy nem esett még nagyobb bajunk. Mindkettőnköt kórházba vittek kivizsgálásra. Neki nem esett nagyobb baja, sőt gyermekének sem, aki a hátsó ülésen ült, persze bekötve nem volt. Mint utóbb kiderült a fiatalember Nagytarcsán dolgozott, és főnöke - aki hívó ember éppen az Isten házába készült, mint én - intézkedett a roncsok elszállításában.

Két napi kórházi tartózkodásom alatt is megtapasztalhattam Mennyei Atyánk szerető gondviselését. Hálás voltam a nővéreknek a gondos ápolásért, a betegek iránti odafigyelésükért. Köszönöm az Úrnak, hogy megadta azt a képességet, hogy fájdalmaim és elesettségem ellenére is még segíteni tudtam azoknak az ágyhoz kötött betegeknek, akik nem tudtak felkelni. Isten jóságos keze vezet életem minden napján. A balesetet okozó fiatalember a kórházban is odajött, megsimogatta a kezem és később is folyamatosan érdeklődött a hogylétem iránt.

Lehet, hogy nem értem, mi miért történt, de azt biztosan tudom, hogy hitben még jobban megerősödtem, s **azt is tudom, hogy „akik Istent szeretik, azoknak minden javukra válik”** (Rom.8,28).

Isten egy sokkal nagyobb bajtól óvott meg.

„Mert csak én tudom, mi a tervem veletek, békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek” (Jer.29,11).

Bizony szörnyű még végig gondolni is, mi történt volna, ha a szembejövő sávban közeledő autó nagyobb sebességgel jön, és nem tud megállni, vagy akkor, ha nem véd meg a korlát a 3 méteres zuhanástól. De az Úrnak nem ez volt a terve, hanem csodát tett velem. Legyen mindenért áldott az Ő Szent neve!

„Nyomorúságomban az Úrhoz kiáltottam, és Ő meghallgatott engem.” (Jónás.2,3)

Bózsing Dánielné

Drága Véreim Krisztusban!

Amikor nálatok jártunk szept.23-26. az egy ünnep volt számunkra, és hiszem, hogy sok ajándékot kaptunk és adhattunk, amiben a testvéri közösség volt a legjobb és az az egység, ami a szeretet egysége Jézusban, ami manapság totális támadás alatt van. Szeretnék benneteket megajándékozni az egyházfegyelem szószerűen nehezen tárgyalható gondolataival, egyéni fegyelem és felelősség területére, személyes megfontolásra, akár vitaindításra is!

Kedves Testvéreim sajnos azt érzem, hogy Jézus egyértelmű akarata nemigen teljesül napjainkban amiért imádkozott is, vagyis, hogy legyünk egyek Ő benne. Pedig tudjuk, hogy Jézusnak ma is 1 azaz egy választott egyháza van, ami az Ő műve és egyúttal a mi felelőségünk is.

Nézzük csak meg a mi részünket, hol is bukunk ezügyben, ami megakadályozza egységünket Őbenne.

Először is hazudozunk, nagyot mondunk, mint az óvodások, hogy többnek látszódjunk:

1.ovis -Az én apukámnak 1 millió forintos motorja van

2.ovis -Az én apukámnak 10 millió forintos autója van

3.ovis -Az én apukám autójába létrával kell beszállni

4.ovis -Az én apukám autója repülni is tud

5.ovis -Az én apukám stb. stb az semmi az én apukámnak stb. stb. néhányan bizony szégyenben maradnak a versenyben.

De hogy is zajlik mindez a gyülekezetben:

1.gyűlitag - Én már kiolvastam a Bibliát

2.gyűlitag - Én már többször is kiolvastam a Bibliát

3.gyűlitag - Én beszélek Istennel /esetleg magaddal?!/

4.gyűlitag - Én nekem ezt meg azt mondta Isten /vagy te magadnak/

5.gyűlitag - Én nekem kijelentette Isten, hogy /furcsa kijelentések/

6.gyűlitag - Engem vezet Isten folyamatosan Később beszélünk a valódi Isten általi vezetésről, amit minden hívő természetesen vágyik.

A fenti versengést gerjesztő, önmutogató megnyilvánulások a gyakori önámításon, hazudozáson túl másokat is elbizonytalanítanak, meggyengítenek és ezáltal súlyosan rongálják a Gyülekezet egységét!

Itt különösen nagy szerepe van lelkipásztorunk, dr. Füzesi Zoltán okt.31-i igehirdetésében elhangzottaknak, a kettős predestinációról, amely lényegretörően megvilágította számunkra, hogy az emberi logika korlátozott, az embernek nincs hatalmában az, ami a szuverén Istennek és hogy kire figyelünk már ott kezdődik az életünk sorsunk eldőlése. Ezzel azt akarom mondani, hogy a humanizmus általi gyalázása a predestinációnak, eljut odáig, hogy Istennek elő akarja írni, hogy mi a jó és mi a rossz, sőt, hogy mit kell tennie - amely dilemma a világban manapság erősen felismerhető. Ezzel szemben Isten kettős természete nem engedi meg nekünk, hogy ami jó azt Istennek tulajdonítjuk, ami rossz azt pedig az ördögnek. Vagyis, ha valóban hiszünk Jézus Krisztusban annak nagyon örülünk és ezentúl mindent, de valóban mindent Isten kezéből fogadunk el. Még világosabb itt a hívő ember felelősségteljes magatartása mellett az, hogy a saját üdvösségétől kezdve mindent Isten ajándékaént /jót és rosszat /él meg. ☪
Heidelbergi Káté 1. Isten = Teremtő, Sátán = teremtmény: felfoghatatlan különbség!

Manapság divat lett Kálvint támadni még keresztény körökben is, ami jellemtelen viselkedés az akkori történelmi helyzet ismerete nélkül.:

Például az akkori katolikus egyház, de a mai is nagyrészt, kijelentette: - üdvösség csakis náluk lehetséges. Ebben a helyzetben jelentette ki a káténk, hogy a katolikus misén való részvétel kárhóztos bálványimádás. (Mindkettő elfogadhatatlan, de melyik volt előbb), Sőt már az első állítás hamissága olyan kirívó, hogy ezen a szinten nincsen más válasz! - Akció - reakció: tét a Reformáció

Még egy apró de jelentős gondolat, hogyan vitatkozzunk az ember szabad akaratáról, miközben Kálvinnal együtt talán mi is elkövetjük azt az alapvető hibát, hogy nem tisztázzuk előtte, azt a fő kérdést, hogy meddig

tart az ösztön /homosapiens/ és hol kezdődik a szabad akarat /mely Krisztus nélkül értelmezhetetlen/ - lehet, hogy Kálvin idejében ez evidens volt még. Ahol kezdődik ott vége is van, különben is van jobb: az Isten akarata az!!!---legyen elég nekünk az a fránya személyes felelősségünk a kegyelem lehetőségével megkönnyítve!

A legveszélyesebb mikor a "piros Ászt" vesszük elő: Nekem Isten ezt meg azt mondta mert Én már akkora hívő vagyok, hogy velem senki se merjen vitatkozni, hiszen az máris Istennel kerül szembe! Erre a legtöbb Krisztuskövető azt mondja, hogy jól van, Te tudod ezzel nincs mit vitatkozni, de az Élet előbb vagy utóbb rávilágít a hamisságra.

Különösen veszélyes szokássá válhat mindez családban, bármilyen közösségben, sőt presbiteri üléseken, feljebb még egyházszakadások okozói ként is közismertek ma már:

De, hogy ne csak negatív ténymegállapítást tegyünk járjuk körül az igazi Isteni vezetést, ami meggyőződésem szerint az egyetlen orvosság erre a problémára.

Itt van pl. Ábrahám:

Szólt hozzá Isten és Ő elindult, sőt Lót is vele ment!

A Biblia nem tárgyalja, hogy milyen előzmények voltak pl., hogy Noé kortársa volt és bizonyos, hogy hitt pl. annak, amit Noé elbeszélt neki pedig másoknak mindez unalmas mesének számított.

- Az Úr Ábrahámot 75 éves korában hívta el 1Móz.12.1 olyan ígérekkel amire a legtöbb mai ember csak nevetne:

-mit érdekel engem, hogy mi lesz a késő jövőben amikor már nem is élek?!

- Aztán bizonyos számomra, hogy az Úr kis lépésekkel felépítette Ábrahám hitét, amit pontosan velünk is tesz a mai napig.

- Aztán a hitét megpróbálta /beedzette/ az Úr.

- Aztán a bukásait helyreállította, sokszor évekig várt, hallgatott!
- Aztán megújította a kapcsolatot stb. stb.

Hogyan merjük mi azt mondani, hogy az Úr ezt meg azt mondta nekem még ha a Bibliából kiragadott ígéről is van szó, és a gyümölcs nyilvánvaló tévelygés. Még Ábrahám sem tette volna ezt /ráadásul nagyon ráfázott volna/

Azt hiszem világos, hogy ezzel nem azt mondom, hogy minden Istentől való kijelentés - vezetés hamis, de ahhoz előbb próbákat kiállt, felnövekedett hitbéli fejlődésen kell átmennünk - nem úgy, mint a jóistenhívők ahol a jóistentől való a jó, a rossz pedig az Ördögtől. Továbbá vannak jelek, amik segítenek nekünk, hogy vigyázat!!!

például:

- dönts gyorsan mert elszáll a lehetőség
- másnál ez bevált már
- hogy néz majd ki, hogy te kimaradsz belőle
- ezzel biztosan nagyot nősz az emberek szemében
- mi lehet ezzel a baj? semmi, hisz...
- különben is Isten szabad akaratot adott, csak akarni kell őszintén.

Isten Szentleke viszont ráirányítja gondolatainkat a megfelelő igére, ezért fontos az ige napi olvasása, ismerete, hallása!!!

Továbbá Isten nem irányította Ábrahámot percenként: most jobbra 1 lépés, most előre stb. Sőt néha évekig semmi új.

A kijelentés sátra is helyben maradt időnként egy időre.

Vizsgáld meg mit mond neked az Úr, van, amit unásig hallasz, csak nem teszed, van, ami ösztönszerű cselekvés és helyes is, pl. táplálkozás - ez nem vezetés. Ha extrém nagy elhívása van az Úrnak akkor azt extrém nagy felkészítéssel és kijelentéssel a Szentlélek által

teszi, amire képes leszel extremitása ellenére is!

Én most nem vagyok abban a helyzetben, hogy minden lehetséges tévelygést Isten nevében megnevezek de széles a skála a munkahely változtatástól kezdve a gyülekezet kritizálásán át egészen a vitaképtelen állapotba kerülésig, ami a reformáció idején kulcskérdéssé vált! /Lásd Jezsuiták vitamódszerei: máglya és erőszak/

Sola Scriptura: vagyis ami megáll az egyedül a szentírás alapján időtálló módon, jó gyümölcsöket terem.

Ezért, ha jó gyümölcsöt akarunk teremni, akkor igyekezzünk becsületesen megítélni, ha kell elítélni a bennünk növekvő fát esetleg erdőt és ha ki kell vágni, hát Jézus segítségével hajrá!

A becsületes ember tudja mi a bűn /az előbbi erdő/ és előbb ezt adja megsemmisítésre, mintsem fényezné magát, mint az óvodások, aztán majd mikor mégsem jön az Apukád repülő autóval már nagy lesz a baj!!!

Várom visszajelzéseiteket, saját véleményeteket az: attilahoffmann005@gmail.com e-mail címre.

Személy szerint, mint a Rákoscsabai Ref. Egyházközség volt főgondnoka személyes hitbéli megtapasztalásaim alapján kérlek benneteket testvéreim legyen bátorokatok őszintén megvizsgálni magatokat, ne másokat és ha kell forduljatok Főorvosunkhoz Jézushoz.

Sok szeretettel a Krisztusban megtisztultak egységének munkálásában a Szentlélek világosságát kérve!

Hoffmann Attila a Rákoscsabai Eklészia távolabb élő köve Jézus által.

Kedves Testvéreim!

Mielőtt Bába Karcsi kórházba került felkért, hogy írjunk a gyülekezeti újságba, fájdalmi közepette is a gyülekezetre volt gondja. Az Úr áldja meg hűségét.

Mostmár így 9 év ausztriai tartózkodás után nagyobb volt az örömöm a veletek való találkozásban, mint a fájdalom.

19 évig a csabai gyülekezet volt az otthonom az Úr házában való lakozás. Itt szólított meg az Úr Jézus, itt kaptam lelki testvéri segítséget, hogy csődbe ment életem feltámadhasson. Itt konfirmáltam, ami életem legszebb napja volt, mert az a legnagyobb csoda és öröm, ha megbékülünk Istennel, ha hitre jutunk mert Ő örökké tartó örömet ad.

Egyébként esküvőnk is ebben a templomban volt még nem ismerve az Úr Jézust de érezve azt, hogy így magasztosabb.

Itt kaptam testvéreket az Úrban, akikkel Jézus bűn törő vére köt össze és amit semmi és senki

Nem csoda, hogy a hiány ott volt a szívemben és a fájdalom, mert nem lehetünk együtt nem építhetjük egymást.

A pénteki alkalom ezt bizonyította mármint az örömet, ami bennetek is ott volt, és engem sem érdekelt, hogy elkapok vírust /rákos beteg vagyok/ töletek mert meg akartalak titeket ölelni.

Nem tudom kapok e még lehetőséget az Úrtól, hogy együtt lehessünk.

Azt tudjátok, hogy vasárnaponként nézzük, hallgatjuk az Igehirdetést, imádkozunk a keresztlős családokért, a hirdetéseket is figyeljük.

Olyan öröm volt látni Pásztor Sacit, Pistát mind a 3 felnőtt gyermekükkel ott ülni a padban.

És egyébként mindenkit, akik még a kamera segítségével láthatók.

Az internet segítségével tartjuk a kapcsolatot, beszélünk, imádkozunk, olyan ötletet is kaptam, hogy imádságot küldjek szóban rámondva a telefonra. Az Úrnak semmi sem lehetetlen ezért kérjük mindig, és mindenhol az Ő bölcsességét.

Reméljük a járvány múltával újra felpozsduál a templombajárás, a gyülekezeti alkalmak, hiszen tudjuk, hogy a hit hallásból van a hallás pedig Isten igéje által, valamint egymás hite által épülünk.

A lényeg, hogy bármilyen helyzetben is vagyunk tudjuk dicsőíteni megváltó Urunkat, akinek adatott minden hatalom mennyen és földön és mi hozzá tartozhatunk és Ő velünk van a világ végezetéig.

Igével szeretném zárni amire most nyáron hívta fel a figyelmem az Úr:

„Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből, és feltámadnak először, akik meghaltak volt a Krisztusban; Azután mi, akik élünk, akik megmaradunk, ELRAGADTATUNK azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe a levegőbe, és ekképpen mindenkor az Úrral leszünk, Annakokáért vigasztaljátok egymást e beszédekkel.” 1 Thessalonika 4,16-18.

Isten áldását kérem életetekre köszönöm, hogy együtt lehettünk, dicsőség Istennek, akit szívből szeretek.

Áldás, Békesség!
Hoffmann Zsuzsa

Imádság

Köszönjük Neked Urunk, hogy feladattól, és pihenéstől duzzadó napjaink után újra ránk köszönthetnek a tevékeny őszi napok! Hány és hány család indítja, és kezdi meg újra a tanévet bölcsödétől-egyetemig! Ez nem természetes, ez egy ajándék, ez egy áldás! Köszönjük! Hálásak vagyunk Neked, hogyha ebben a terhelt őszi időszakban is lehajolsz napjaink, munkánk, feladataink mellé, és megtámogatsz, biztatsz minket szavaiddal. Istenem, olyan hamar el tudunk fásulni a napi pörgésben. Kérünk, adj erőt a napi igeolvasáshoz, üzeneteid morzsolgatásához. Szinte már minden digitális körülöttünk, ne engedd, hogy a ránk zúduló okos-kütyüs információzuhatagba bele ragadjunk, elbutuljunk, ne engedd, hogy lekicsinyítsék a Te nagyságos üzeneteidet.

Szeretnénk minden nap kihallani a Te simogató, biztató igéidből a lelkünk épülésére való legjobbat! Ez pedig csak úgy fog menni, hogyha félrecsapjuk a világnak való hajbókolást, és lángolni akar a szívünk érted! Legyen ez a legnagyobb feladat most előttünk, hogy megmaradjunk a Te szeretetedben, fényedben, igéd közelségében, és napról-napra tanuljunk meg szeretni!

Így legyen: Ámen!

Mészáros Kati

Vargha Gyuláné:

Adventi reménység

A lelkem szárnyakon jár,
hordozza szent remény.
S a szívem csendben vár
így, advent idején.

Föl, fölszáll a magasba
fohászom, hó imám,
s tudom, válasz jön arra,
amit szívem kíván.

Mit advent szó titokban,
karácsony végzi be.
Sok elzárt szív kipattan,
megnyitja az Ige.

S míg angyalének hangzik
dicsérve, áldva Őt,
sok szív a porba hajlik
az Úr Jézus előtt.

Emelje hát a lelkem
dicső hit és remény,
s szívem, maradj te csendben
szent advent idején.

Füle Lajos:

Az egész nép örömére

Annyi itt a szomorú ember,
A szegény, a vigasztalan!
Én az egész nép öröméért
Állok elébed, jó Uram!

Az angyalokkal ezt ígérted
A betlehemi ég alatt,
Vess hát véget a szenvedésnek,
Melegítsen át, mint a nap.

Az az öröm, mit Jézus által
Atdál, mi el nem veszthető
Az életben, sem halálban...
Advent van... Ismét eljön Ő!

Bibliaóra 2021. november 04.

„Engem Isten Lelke alkotott, a Mindenható... lehelete éltet.” Jób 33,4

Kedves Testvérek! Örömmel köszöntök mindenkit a mai rendhagyó Bibliaórán. Rendhagyó annyiban, hogy nem egy konkrét igeszakaszt szeretnék értelmezni, hanem a Reformáció emléknepje alkalmából megtartott istentisztelet kapcsán felmerült gondolataimat szeretném megosztani a Testvérekkel.

Először pár szó az ünnepről: Luther Márton 1517. október 31-én tűzte ki a Wittenbergi vártemplom ajtajára 95 tételét. Ez a reformáció kezdete. Ez a 95tétel az egyház megújulását és annak eredeti formába való visszaállítását kívánta előmozdítani. Kiállva a tiszta és teljes evangélium hirdetése mellett.

Az ünnepi megemlékezésre – baptista testvéreinkkel együtt – templomunkban került sor. A két lelkipásztor és a két énekkar együttesen szolgáltak az istentiszteleten. Adott volt tehát az alkalom, megvolt a hely, megvoltak a szolgáló testvérek, szeretetvendégség, de a templom padsoraiban kevés testvér foglalt helyet.

Elgondolkodtam, hogy mi lehet ennek az oka? Miért nem élünk a testvéri közösség gyakorlásával?

Hiszen, ha a gyülekezet elmaradozik hiábavalóvá válik ezen ünnepi fáradozások összessége. Nagyszüleink korában vasárnaponként még kétszer volt istentisztelet és ők éltek is ezekkel az alkalmakkal. A vasárnapot az Úrnak szentelték. Mi viszont ennyire elkényelmesedtünk? – kérdezem.

Protestáns őseink visszavezették a hitet a helyes újtára az egyedüli Isten igéjére. Újra megkérdem, nem lenne időszerű nekünk is megreformálni magunkat? Tovább kérdezem: hol maradtak el az istentiszteletről a presbiter testvérek, gyülekezetünk alkalmazottai, tanulói? Megértem, hogy vannak, akiket munkájuk, egészségi állapotuk, életkoruk akadályozott a személyes részvételben és köszönet illeti azokat, akik részt vettek. Mit jelent nekünk protestánsoknak ez az ünnep?

Luther tanainak megfelelően az üdvözüléshez és a bűnbocsánathoz elegendő a hit önmagában. Sokszor hallottam testvérektől: hinni egyházi vezetők nélkül is tudok, de a Biblia mást mutat. Az Istenbe vetett hit és a hívők közössége összetartoznak. A gyülekezetben egy szeretetre épülő közösséget lehet megélni. Miért nem élünk/élünk a testvéri közösség gyakorlatával? Újra mondom: ha a gyülekezet elmaradozik minden fáradozásunk hiábavalóvá válik. Lelkünk ellensége nem alszik. Szeretné, ha hitünk megrestülne, frissessége elhalványulna. Kérdezzük meg magunktól: mi most jól értjük meg a hitünket? – vagy megfáradtunk, megszomorodtunk? Szükségünk lenne-e önmagunk megreformálására? Hogy újra hittel, alázatos szívvel, szerénységgel közösen dicsőítsük az Urat. Mindennapjaink velejárója a gyakori internet használat. Ez nagy segítség az egészségükben és mozgásukban korlátozottak számára. Ez a segítség azonban elkényelmesíthet bennünket, elősegíti a távolmaradásunkat az istentiszteletekről; lazítja a testvéri közösségünket.

Ne engedünk a Sátán mesterkedésének! Ne süppedjünk bele az internet kényelmébe – ha nem muszáj. Úgy gondolom, aki hisz az Úrban, nem elégedhet meg azzal, amit már elért, hanem mindig próbálkoznia kell, hogy Isten országa tovább növekedjék bennünk. Hiszen a zoltáros is ezt mondja: „Segítségem az Úrtól jön, aki az eget és a földet alkotta.” Zsolt 121,2 Kérjük tehát az Urat, segítsen minket hitünk megreformálásában. Segítsen minket a hit igaz útján járni. Kérjük az Urat, hogy segítsen kimozdulni elkényeztető világunk álbiztonságából. Kérjük az Urat, hogy erősítse testvéri közösségünket, töltsen meg templomunkat igaz hívőkkel, hogy együtt dicsőítsük szent nevét, hálát adva mindenért. Ámen.

Nagy Pál László

Tanúd vagyok Uram!

„Jézus Krisztus mondja: Aki vallást tesz rólam az emberek előtt, arról én is vallást teszek mennyei atyám előtt, aki pedig megtagad engem az emberek előtt, azt majd én is megtagadom mennyei atyám előtt.” Máté 10: 32-33

Tanúbizonyoságot, csak az tehet, akinek személyes érintettsége van egy bizonyos ügyben, melyet igazol, hitelesít, tanúsít. amennyiben az Úr Jézus krisztus tulajdonai vagyunk, életvitelünkkel, viselkedésünkkel, tetteinkkel, beszédünkkel, tanúbizonyoságot kell tennünk Róla. Hiteles bizonyoságot tenni csak az tud, aki Isten Szentlelke által újjászületett. Ha elmondható rólunk, hogy Isten gyermekei vagyunk, akkor valósággá válik életünkben az ige. Bizonyoságtételünknek mindig arról kell szólnia, hogy kicsoda nekünk Jézus. nagyon fontos mielőtt bizonyoságot teszünk, hogy kitárt szívvel kérjünk erőt arra, hogy Isten Szentlelke által életünk legszemélyesebb részleteit, megoszthassuk másokkal.

Nagy Pál Lászlónak hívnak. Mosonmagyaróváron születtem, 1956. 06.28-án. Édesanyám hívő református volt, édesapám kommunista eszmékben hitt. Születésem után pár hónapra kitört a forradalom. Apám akkor rendőrként szolgált, és egy rendőrök által lakott háztömbben éltünk. A forradalmárok eljöttek ebbe a háztömbbe és ott törni, zúzni kezdtek. Én babakocsiban voltam és mivel megijedtem a zajoktól, elkezdtem hangosan sírni és az egyikük felborította a kocsit. Én már akkor érezhetem, hogy van Valaki, Aki vigyáz rám, mivel nem történt semmi bajom és már akkor, ott érezhettem az Úr jézus jelenlétét.

Kisgyermekkoromban nagyon sokat voltam, apai nagymamámnál, és mivel sokat betegeskedtem, az orvos vidéki levegőt ajánlott. Nagymamám megtudta, hogy nem vagyok megkeresztelve, így elvitt engem egy katolikus templomba- mivel az Ő faluja katolikus volt- és megkereszteltetett, apám tudta nélkül. Ez volt az első lépés az Úr felé.

Apám részéről nem kaptam bátorítást a keresztyén életre, de édesanyám támogatott. Legjobb barátommal Józsival eljártunk Mosoni katolikus templomba és első áldoztam és bérmálkoztam. Ezen idő alatt rendszeresen voltunk ministráló, kisgyermek. nagyon jó visszaemlékezni ezekre az időkre, mert nagyon szerettem templomba járni és hallgatni a papbácsit, aki szép lassan megismertette velünk az Igét és a mi Urunk Jézus Krisztust. Sajnos 14 éves koromban elköltöztünk Mosonból és így megszakadt az addigi templomba járó, hitéletem- Más lett a baráti köröm, más lett az érdeklődésem, és már ne az Úrral jártam. Végeztem az iskoláimat, versenyszerűen sportoltam és élveztem a fiatalságom örömeit. Jobb anyagi boldogulás érdekében Budapestre jöttem dolgozni, és szerettem volna külföldre kijutni. 1982 februárjában sikerült elhelyezkednem egy olyan cégnél, akik külföldön is dolgoztak. Az ügyek intézése érdekében haza kellett mennem és a visszajövetelem alkalmával sajnos balesetet szenvedtem. Kórházba kerültem, ahol amputálták a bal karomat a bal alsó lábamat. az Úr a bűnt elveti, de a bűnöst szereti és megmenti, ha hozzá fordul és megvallja bűneit. Ezt saját magam is megtapasztalhattam és átélhettem. Rehabilitációra Budakeszire kerültem, ahol egy szobában feküdtem egy Püspök Úrral. Sokat beszélgettünk és megértettem a bennem felmerülő sok-sok miéltre a választ. Ekkor éreztem, hogy az Úr újra a helyes útra akar téríteni.

a Püspök Úr ekkor bűnbocsánati gyónásban részesített. Közös imádságaink alkalmával megláttam a baleset előtti életem hibáit, bűneit. nagyon jóleső érzés volt ezektől

megszabadulnom és hálásan köszönöm az Úrnak, hogy megszabadított ezektől.

„Minden gondokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok.” 1 Pét 5: 7 Minden este imádkoztam és az úrtól kértem további útmutatást, segítséget. Az Úr adott nekem erőt, hosszantűrést, mindazt megadta nekem, amit más ember 2 kézzel, 2 lábbal nem ér el. Mindezekért az Úré legyen a dicsőség. Nem tudtam elképzelni, hogy lesz-e felségem, családom és biztos megélhetésem. az Úr mindezeket megadta nekem, hálásan köszönöm és ezért is Övé legyen a dicsőség. 1990-ben sikerült felépíteni családi házunkat, anyagi problémáink voltak, de az Úr mindig felakasztotta a forrásokat és ezért is Övé legyen a tisztelete és hálaadás.

A 90-es években meghalt Enzsöl Ellák atya, akihez jártam és akit nagyon szerettem. Jó volt hallgatni, mert nagyon szépen hirdette az úr Igéjét. a feleségem református vallású, így sokat jártunk együtt a református templomba. Megkérdeztem Dr. Füzesi Zoltán lelkipásztort, hogy felvehetném -e a református hitet? Mondta, hogy természetesen, semmi akadálya, csak konfirmálnom kellene, így 2013-ban sikeres vizsgát tettem. Igém: „Szabadításod után sóvárog lelkem, Igédben reménykedem.” Zsolt 119: 81 Még ebben az évben voltam néhány testvéremmel Biatorbágyon csendeshéten és itt megvallottam Jézus krisztust Uramnak, megváltómnak. Újjászülettem. Teljesen megváltozott az életem. Most már tudom, hogy új életet nyertem, a Megváltó Jézus Krisztusban. felismertem, hogy az egyetlen megoldás számunkra Ő és rajtunk bűnösösökön, csakis Ő segíthet. abban, hogy idáig eljutottam, nagyon sokat köszönhetek a Rákosszabai Gyülekezetnek és lelkipásztorának Dr. Füzesi Zoltánnak. Nagyon örülök annak, hogy ők nem a magukat akarják megszerettetni, hanem a mi Urunk igéjét, az ige igazságát, és a gyülekezet szívét szeretnék megnyitni erre az igazságra, az Igéből áradó szeretetre. Megadott, hogy van a gyülekezetnek

énekkara is. Énekszóval, egy szívvel és lélekkel magasztalják a mi Urunkat. Megtisztelésnek veszem, hogy engem is felkértek, hogy járjak az énekkari próbákra.

2016-ban beválasztottak pótpresbiternek, majd a következő választáson, teljes jogú presbiternek. Ezen tisztségeket, mindet az én Uramnak, Megváltómnak köszönhetem, aki megőrzött engem az igazságban. Hálát adok és megköszönöm az úrnak, hogy ráébresztett arra, mennyire fontos gyülekezetbe járni. Mostmár, hogy kezdek megöregedni, egyre több segédeszközre szorulok rá, ami a mindennapokban: szemüveg,

bot...emlékeztető. De, ami támasz és útjelző a mi utunkon, ez a Biblia: szeretnék mindenkit arra biztatni, vegye elő, olvassassa, forgassa, ismerje meg, minél jobban az Úr Igéjét. Szeretném megköszönni az úrnak hatalmas szeretetét, amellyel eláraszt engem, köszönöm, hogy eddigi életem alatt tenyerén hordozott és vigyázott rám.

„Áldjad lelkem az Urat és ne feledd el, mennyi jót tett veled.” Zsolt 103:2 Köszönöm, hogy a küzdelmek során is végig mellettem volt és gondomat viselte. Eddigi életem során, gondolom én is sokakat megbántottam, de tiszta szívből hiszem, hogy az én Uram ezeket megbocsátotta nekem. A bocsánat gyógyít, akár kapjuk, akár adjuk. A bocsánat és a hála is azért gyógyít, mert istennel kapcsol össze. Ő a gyógyítója az életünknek. Nagyon fontos, hogy amikor nagyon nagy fájdalmaim vannak, bizalommal tudjak fordulni az én Uramhoz. a bizalom gyógyít. Jézus nemcsak bocsánatot, hanem örök életet is ígért a Benne hívőknek. arról beszélt, hogy értékesek vagyunk a számára. Én is az vagyok, rokkantan is. Az úr nem személyválogató. a hit bizalom. Hiszem-e, amit mondott? Bízom-e benne? Én hiszem és bízom benne, mert Jézus mondta. „Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbenem, ha meghal is él, és aki él és hisz énbenem, az nem hal meg soha. Hiszed-e ezt? János 11:25-26

Befejezésképpen szeretnék idézni pár sort, amit egy evangelizációs újságban olvastam:
„Az eddigi életem során sokakat megbántottam, de már bánom. Sok mindent mondtam és tetem, amit nem kellett volna. Nemsokára elmúlnak földi napjaim, de hogy mennyi van még, az a Te kezében van.

Szeretném, ha rossz tetteimet és szándékaimat, megbocsátanád és Jézus Krisztusért, egyszülött Fiadért engem is beengednél a mennyországba, ha hiszem, hogy Jézus krisztus nekem is Megváltóm és Megmentőm. HISZEM. ÁMEN.

Nagy Pál László

„akik, az úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el.” Ézsaiás 40: 31

A reggeli elindulásaink margójára – áhítat ifjaknak, és még ifjabbaknak

Drága Jézusunk, nyisd meg fülünket és szívünket, ébreszd fel lelkünket-testünket, hogy ma is olyan életet élhessünk, amely a Te dicsőségedre és egymás örömére válhat! Ámen

Borongós, esős reggelekre ébredünk, és talán mindannyian ugyanazt érezzük: nincs erőm kinyitni a szemem, nincs kedvem elindulni, legszívesebben a takaróm alatt kucorognék, és esetleg egy kis forró kakaó kortyolgatására lennék hajlandó előbújni a vackomból.

Nagyon sok esetben, nem csak a testi fáradtságtól, vagy a lehangoló időjárástól érezzük ezt, hogy „nem szeretnék látni, tenni, elindulni, cselekedni”, hanem akkor is így van, amikor a lelkünk fáradt.

Tudtátok, hogy októberben volt a lelki egészség világnapja? A LELKI EGÉSZSÉG VILÁGNAPJÁRÓL 1992 óta emlékeznek meg minden év október 10-én. A világnapot a Lelki Egészség Világszövetsége kezdeményezte, az elmúlt években világszerte számos szervezet csatlakozott a megemlékezéshez. A Világszövetség 1948-ban alakult az érzelmi és lelki zavarok megelőzésének, megfelelő kezelésének, a mentális zavarokban szenvedők gondozásának és a mentális egészség jobbításának elősegítése

céljából. A világnap célja a figyelemfelkeltés. „Figyelj oda a lelkedre!”

A Bibliában van egy nagyon, nagyon hasonló üzenet, ami ugyanilyen fontos. Így hangzik a Példabeszédek könyvéből: *„Minden féltett dolognál jobban őrizd meg szívedet, mert abból indul ki minden élet.”* Péld. 4, 23

A szívünk nem csupán az érzéseink helye, hanem az értelemé is, ott, ahol eldönthetjük, hogy milyen irányba szeretnénk haladni lelkileg, milyen dolgokkal szeretnénk megtölteni az életünket. És ha nem odavaló dolgokat engedünk be, és nem odavaló gondolatokkal, érzelmi irányultsággal töltjük fel, akkor a cselekedeteinken is meg fog mutatkozni. Ezért mondja a Biblia azt, hogy a *„szív teljességéből szól a száj!”* A lelkünk állapota nagyon szorosan összefügg mindennel, ami velünk történik, akarattunkon kívül, de azzal is, amit beengedünk az életünkbe és a gondolatainkba! Ezért, ha rosszul érezzük magunkat lelkileg, érdemes Isten előtt őszintén végig gondolni a napjainkat, az életünk irányát, céljait, sőt azokat a dolgokat, is, amikkel naponta foglalkozunk, amiket megnézünk és meghallgatunk (például a telefonunkon, a közösségi portálokon, videós csatornákon), sőt azokat a

kapcsolatokat is, amelyek jelen vannak az életünkben! És ne szégyelljünk segítséget kérni olyan embertől, aki szívesen meghallgat minket, iránymutatást ad, szeretetével és tanácsaival jó irányba segíthet minket!

Most nézzük meg, hogy a látásunkról mit mond Isten igéje.

Olvassuk el az Újszövetségből Máté evangéliumának 9. fejezetéből a következő verseket. *Jézus meggyógyít két vakot* (Mt 20,29-34; Mk 10,46-52; Lk 18,35-43)

„Amikor Jézus továbbment onnan, követte őt két vak, akik ezt kiáltották: Könyörülj rajtunk, Dávid Fia! Amikor bement a házba, odamentek hozzá a vakok; Jézus pedig megkérdezte tőlük: Hiszitek-e, hogy meg tudom ezt tenni? Ezt felelték: Igen, Uram! Ekkor megérintette a szemüket, és ezt mondta: Legyen a ti hitetek szerint! Erre megnyílt a szemük, Jézus pedig megparancsolta nekik: Vigyázzatok, senki meg ne tudja! De azok kimenve onnan, elterjesztették hírét az egész vidéken.”

Ma már minden hír pillanatok alatt elterjed a világhálón! Ez régen is így volt, csak éppen az embereken keresztül terjedt, és a jó hír legalább olyan fontos volt, mint a rossz. Manapság inkább a rossz híreket halljuk, minden csapból az folyik, hogy milyen szörnyűségek vannak körülöttünk. Nem csodálom, hogy sokszor ki sem akarunk kelni abból a bizonyos puha, meleg ágyból, és egész nap csak a takarónk alatt kuksolnánk. De nekünk, keresztyéneknek itt egy csodálatos hír a mai napra is: Jézus mindig ad valamit, amiért érdemes élni, amiért érdemes felkelni és elkezdni a napot! A történetben szereplő vakok is úgy kezdhették a napjukat, mint az addigi összes többit: *„Talán megszán valaki bennünket egy kis pénzzel! Talán egyszer lehet normális életünk! Na de ne álmodozunk, menjünk, kéregezzünk, hogy legalább ne halljunk éhen!”* Azt hiszem ezeknek a szegény

embereknek nem sok örömük lehetett, hiszen a világból oly keveset fogtak fel, és igen nehéz körülmények között éltek. És akkor azokról nem is beszélünk, akik nap, mint nap elmentek mellettük, sajnálkoztak, talán adakoztak is, de mást nem akartak vagy nem tudtak tenni.

Aztán a két vak, akiket a történet említ, a lelkükkel meglát valami nagyon fontosat, amit talán még a testileg látók sem vesznek észre. Ezt onnan tudjuk, hogy mit kiáltanak pontosan: *„Dávid Fia, könyörülj rajtunk!”* Vagyis Jézust, akiről már sok csodás dolgot hallottak, megvallják Istenüknek, Megváltójuknak! Jézus nagyon sokszor beszél arról, hogy Ő kicsoda, mégis nagyon kevesen értik, hogy ki Ő valójában! *Dávid Fia* kifejezés itt elárulja, hogy ez a két vak hitte és elfogadta Jézust Isten Fiának, az eljövendő Megváltónak! Mi lesz a történet vége? Ez a hit, egy nem látó testben, egy csodálatos gyógyuláshoz, szabaduláshoz vezet! Már saját szemekkel is láthatják az Úr Jézust, és egész életük megváltozik. A gondolkodásukhoz, a lelki látásukhoz a testük is felzárkózik Isten kegyelméből! És nem bírják visszatartani ezt a jó hírt, muszáj mindenkinek elmondaniuk! Ez olyan, amikor veled is valami nagyon nagy dolog történik, és nem bírod magadban tartani: **EL KELL MONDANOD MINDENKINEK!**

Isten adja, hogy testünk, lelkünk, szívünk, gondolataink, szavaink, és tetteink ma mind a helyére kerüljenek Isten szerető kezének oltalmában! Ne felejtse el továbbadni azt az örömet, megtapasztalást, amit te is kaptál, hogy másnak is jobb lehessen a napja, az élete!

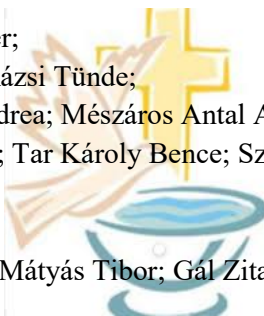
Czap Krisztina

Anyakönyvi adatok 2021. évben

Kereszteltjeink:

május 2-án: Právicz Máté;
május 30-án: Keserű Janka; Laborci Eszter;
Konfirmáció alkalmával: Balogh Tamás; Rácsi Tünde;
július 18-án: Posta Dominik; Mészáros Andrea; Mészáros Antal András; Lajos Jázmin;
augusztus 1-én: Varga Patrik; Vigh Magda; Tar Károly Bence; Szirtes Ádám Zoltán; Tóth Iványi Ádám;
augusztus 22-én: Mészáros Olivér
szeptember 5-én: Németh Zsombor; Tresó Mátyás Tibor; Gál Zita Szófia;
október 10-én: Rívó Zsombor;
november 7-én: Tatár-Kis Csanád; Ispán Sára; Kerekes Mira Hanna; Tóth Viktória Liliána; Salga Máté Zsombor;
december 5-én: Novák Eszter; Novák Adrienn; Nemes Norbert; Nemes Adél,

Esküvők:

Tóth Dániel és Bagi Krisztina
Geldrich Károly és Berecz Andrea
Bíró Dávid és Juhász-Nyitő Zsuzsanna
dr. Füzesi Botond Benjámin és Szekeres Krisztina Emese
Szilágyi Kristóf és Bretka Zsuzsanna
Gaszó Pál és Laczkó Evelin

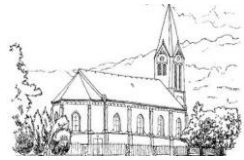
Halottaink:

Bársony Istvánné Szabó Éva, 86 évesen
Bársony István 89 évesen
Körmöndi József Kristóf 86 évesen
Tánczos Andrásné Szabó Margit 98 évesen
Velez László 87 évesen
Ács Gábor 82 évesen
Pomaházi Gáborné Szabó Margit 84 évesen
Drótár László 76 évesen
Olasz Irén Szabó Irén 80 évesen
Kodácsy Gyula 79 évesen
Gilicze Antal 63 évesen
Czégeni Lenke Tussay Lenke 79 évesen
Tomcsányi Marianna 84 évesen
Berencsi Dávid István 24 évesen
Guzi Gyuláné Németi Mária 92 évesen
Honti Mihályné Petre Ida 97 évesen
id. Békési Árpád 81 évesen
Vasasné Tóth Zsuzsanna
Püspök Márton 80 évesen

Nagy Károly Bálint 43 évesen
Nagy Károlyné Horváth Katalin 70 évesen
Zsigmond Ferenc 65 évesen
Laczó Jenő 88 évesen
Laczó Jenőné Korpás Erzsébet 89 évesen
Sánta Istvánné Nagy Erzsébet 92 évesen
Dubois István András 78 évesen
Bába Károly Sándor 79 évesen

Összhang újságunkat kiadja: **Rákoscsabai Református Egyházközség** (Budapest 1171. Rákoscsaba utca 2.) Cikkírók: Pácsi Szabolcs, Mészáros Kati, László Emese, Bózsing Dánielné, Hoffmann Attila, Hoffmann Zsuzsa. Várjuk kedves testvéreink írásait, biznyságtételeit, melyeket a szerkesztők részére személyesen vagy az alábbi e-mail címre lehet eljuttatni - ugyanide várjuk visszajelzéseiket is: bkaresz75@gmail.com
Újságunk megjelenését a Gazsó Papírbolt támogatja! Ezúton is köszönjük! Továbbá köszönjük a gyülekezeti tagok névtelen adományait is!

Az Úr jön hatalommal: Ézsaiás. 40, 10.

Ádvent heteiben az Úr Jézus második eljövételének a várása áll, Isten, hívő népe életének központjában. A napok és hetek múlásával, egyre jobban fokozódik a lelki felkészülés, az Úr Jézus fogadására. Mind azok, akik komolyan veszik, Jézus eljövetelét, igyekeznek kellőképpen felkészülni az ő fogadására. Ezt az éber figyelést pedig, az Úr Jézus váratlan érkezése teszi fontossá számunkra. Urunk most, nem úgy jön, mint egykor a Betlehemi éjszakában, csecsemőként, hanem mint Úr és Király! **„Íme, az Úr Isten jő hatalommal, és karja uralkodik! Íme, jutalma vele jő, és megfizetése öltötte”** Ézsaiás 40,10 Az Úr Jézusban tehát, nem akárkit vár Isten, hívő népe. Hanem a dicsőséges Urat, a királyok Királyát és uraknak Urát! Ő nem csak múltunknak, hanem jövőnknek is Ura! Örökkévaló Úr! Aki - hitünk szerint - ma sincs távol övétől. Ám láthatatlan jelenléte és látható eljövetele között, különbség van! Mi is, szeretnénk már látni Urunkat, miként tanítványai és Izrael népe, láthatta Őt, testet öltése idején, 33 évig. Jézus kétszeri eljövetele között, az is a különbség, hogy először, szolgaként jött közénk, de **„nem azért, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon és az ő életét, adja váltságul, sokakért”** Most pedig úgy várjuk Őt, mint királyok Királyát, mint hatalmas Urat, aki az életünkben is Úr akar lenni! Bizonyos, hogy ő emberünknek nem fog jól esni, hogy felette, átadja az uralmat Jézusnak. És általa új emberünknek. Milyen csodálatos az is, hogy a láthatatlan Úr készít fel bennünket, a látható Király fogadására. Sajnos azonban, ezt a fogadásra való felkészítést, képesek vagyunk hátráltatni is, életünkben. Ha - olykor - ő emberünk, elsőbbséget kap, új emberünkkel szemben. Ezért igen fontos, hogy a hívő ember, a Szentlélek segítségével, naponta készüljön az Úr Jézus közeli eljövételére! A lelki felkészülés

pedig, nem képzelhető el, naponkénti imádkozás és Ige fölötti elcsendesedés nélkül. Aki ezt elmulasztja, vagy elhanyagolja, könnyen a fel nem készült emberek sorsára juthat. Mivel nincs meghatározva, Jézus második eljövételének ideje, ezért nagyon sokan, belefáradnak Urunk várásába, és újra bele vetik magukat a világi élet élvezeteibe. Bár gondolnak Jézus eljövételére is, de már nem veszik olyan komolyan, mint kellene. Az idők jeleit sem fogadják kellő komolysággal. De mégsem lehet eléggé hangsúlyozni, hogy Isten, azért ajándékozott nekünk néhány évtizedet, a földön, hogy kellő képen felkészülhessünk, a halál utáni örökkévalóságra! Miként a mesteremberek, a segédek, próbaidő alá vetik, Ha pedig földi viszonylatban is fontos a próbaidő, mennyivel inkább fontos, a mennyei próbaidő? A próba idején válik el, hogy alkalmasak leszünk-e, arra a hatalmas feladatra, melyet mennyei Atyánk akar ránk bízni odaát. Mi most még nem tudhatjuk, Isten dicsőséges országában, milyen feladatok várnak majd ránk. Ám Urunk, aki felkészít minket, Szentlélek által, tudja, hogy milyen feladatot, szolgálatot bízhat majd ránk, hogy megfeleljünk a tőlünk elvárt követelményeknek. És ahogyan kikristályosodik bennünk, az Úr Jézus várása, az, egyben felkészülést is jelent, az örök életre. Isten népe számára, egy a fontos: az, hogy Ádventi várakozásunkban, meg ne fáradjunk, el ne csüggedjünk. De ne engedjünk a halogatás csábításának sem. Mivel láthatatlan ellenségünk, mindig résen van, és élesen figyeli lelki felkészülésünket. És mihelyt észreveszi, hogy kezdünk lazítani a várakozásban, azonnal közbe lép, hogy minél jobban elterelje figyelmünket, Jézus várásáról. Vegyük komolyan: **„Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek.”** Ámen.

Írta: Pecznyik Pál Celldömölk